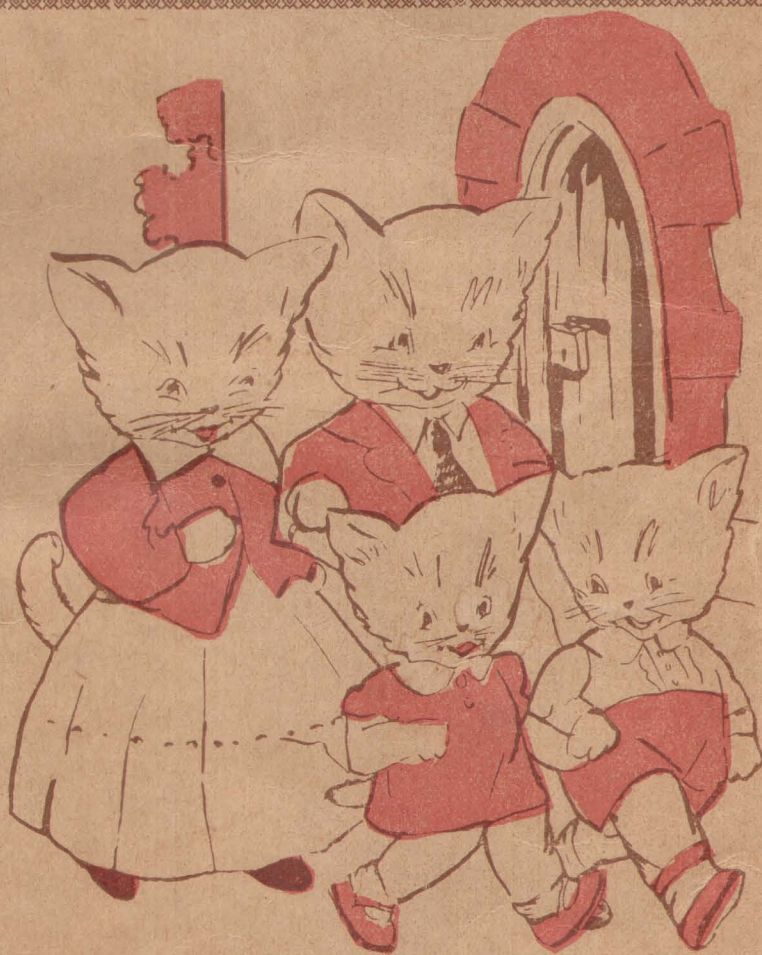
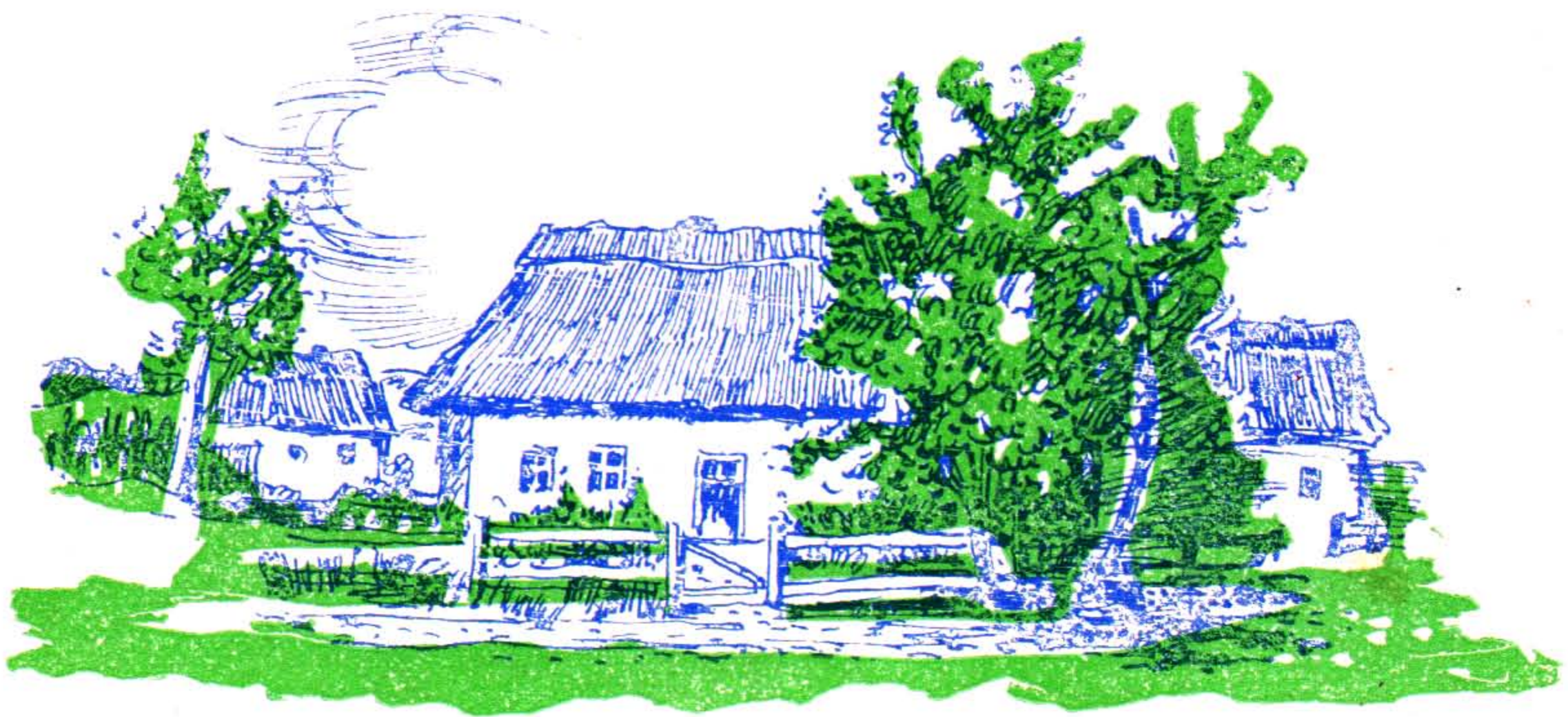

КАЗКИ

ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА „РІДНЕ СЛОВО“
НІМЕЧЧИНА – 1954

КАЗКИ

ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА „РІДНЕ СЛОВО“
НІМЕЧЧИНА — 1954

МАЛЮНКИ В ТЕКСТІ ХУДОЖНИКА Олександра БИСТРЯКОВА

ТРИ МІХИ ХИТРОЦІВ

Було то восени. Біжить Лисичка полевою доріжкою та й здибає Їжачка.

— Добрий день, Їжаче-небораче! — крикнула Лисичка.

— Здорова була, Лисичко-сестричко, — відповів Їжак.

— Знаєш що, Їжаче, ходи зо мною!

— А куди ж тебе Бог провадить?

— Та йду онтам до саду їсти винограду.

— А не квасний він, Лисичко?

— Та де тобі квасний! Повідала Сорокабілобока, що чула від Куниці, молодій дівичі, що та бачила, як господар коштував і хвалив, що солодкий, пора збирати. Ходи, наїмося, ще й дітям по китягові принесемо.

— Ні, Лисичко, — каже Їжак, — не піду з тобою, боюся. То господар хитрий, силець понаставляв, ще зловлюся.

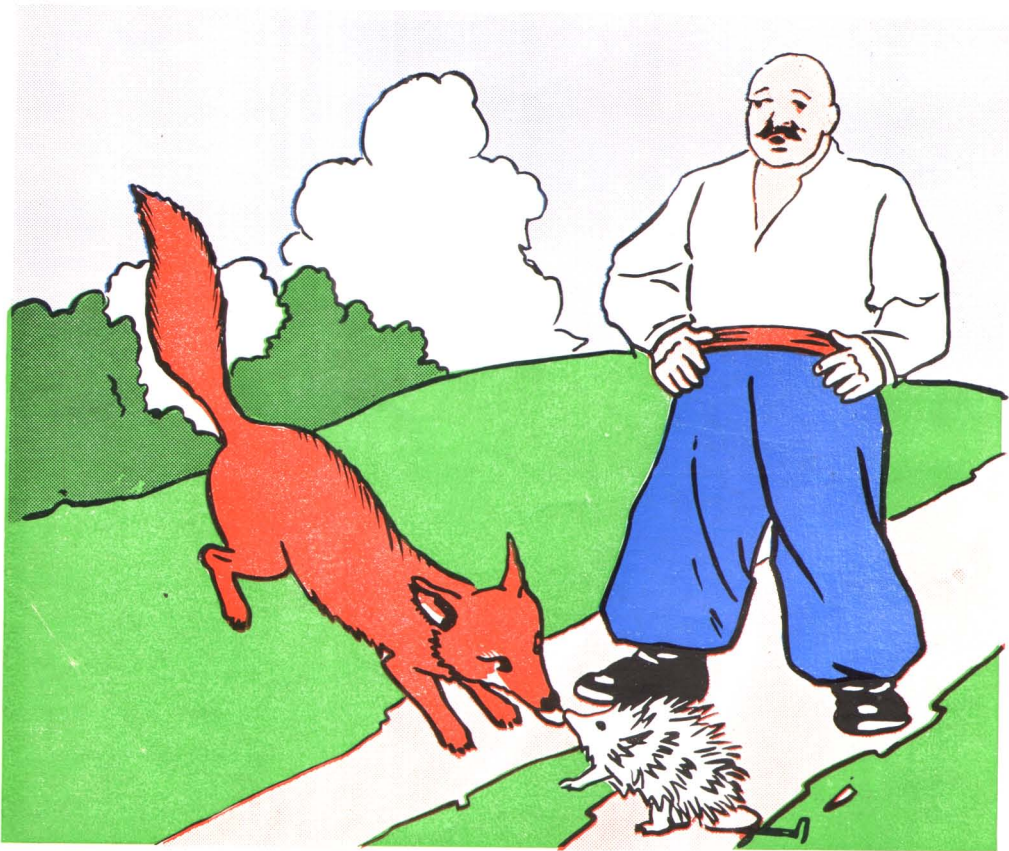
стричко! Відпусти мені всі гріхи, всі урази, якими я тебе вразив.

— Бог тебе прости, Їжаче, — мовила Лисичка, втираючи очі від сліз, — а я тобі відпускаю з усього серця.

— Ходи, Лисичко-сестричко, обіймімося ще раз на прощання!

Лисиця обняла Їжака, хоч і як їй те було несмачно. Та що, неборак на смерть лагодиться, то як же йому не вволити останню волю?

— Поцілуй мене, Лисичко-сестричко, в самі уста, — просив Їжак. — Аджеж вік звікували як брат з сестрою.

Нахилилася Лисичка до Їжака, щоб його поцілувати, та ледве доторкнулася своїм язиком до його уст, а Їжак тільки клац! Ухопив її зубами за язик та й держить. Що вже Лисиця крутилася, вертілася, що вже скавліла і плакала, Їжак держав зубами за язик, поки не прийшов господар. Побачивши, що Їжак спіймався в сільце й держить Лисицю за язик, він розсміявся, забив Лисицю, а Їжака пустив на волю.

ВОВК, ЛИСИЦЯ І ОСЕЛ

Вовчик-братік і Лисичка-сестричка хитрили поки, хитрили, грішили, поки грішили, а далі стали та й кажуть:

— Годі нам грішити! Треба покаятися. Ходімо на прощу аж за море, щоб відмолити свої гріхи.

Ходімо, то й ходімо. Зібралися, йдуть. Ішли, йшли, аж надібали Осла, що пасся на пасовиську.

— Здорові були, люди Божі, — відповідає Осел.

Стали вони, ласо позирають на Осла, а далі Лисичка й мовить:

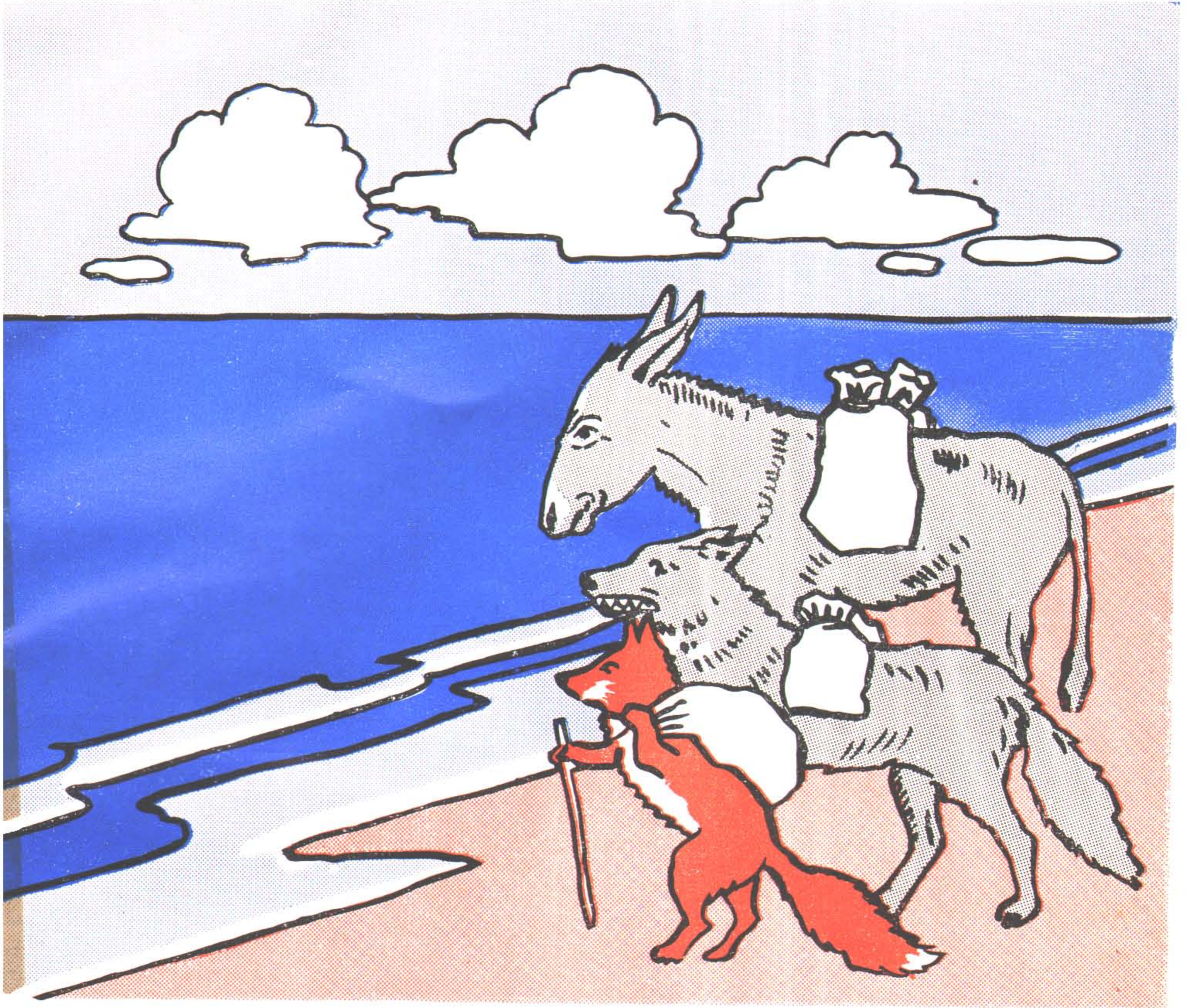
— А може б ти, Ослику-братіку, пішов з нами в дорогу?

— А кудиж вас Господь провадить?

— На прощу в далеку заморську країну.

— Що ж, я готов іти з вами.

— Ходи, синку, ходи, — поважно мовить Вовк, — з нами тобі безпечно буде й розмова приємна по дорозі.

Чи довго вони там ішли, чи коротко, досить що в найкращій згоді прийшли аж над море. Тут зараз Лисичка сюди-туди звинулася, знайшла кораблик, прип'ятий до берега, і гукнула на своїх. Посідали на кораблик, відв'язали його й пустилися плисти. Осел веслує, Вовк рулює, а Лисичка вітрил пильнує. Все їм так справно йде, аж душа радується.

— Пригадую собі, — мовив з сокрушеним серцем Осел, — що раз мій господар застріг мене до візка й цілий день возив мною гарбузи, дині, моркву, огірки і всяку ярину з огороду. Отоді то з візка впав один огірок, я схилився, підняв його і з'їв. Більше не можу собі пригадати нічого.

— Ой, грішнику темний, — в один голос завили Вовк і Лисичка. — Та це ж страшний гріх! Хіба ж тобі дозволено їсти огірки? Це ж ти найголовнішу заповідь переступив, і за це нема ніякої покути, хіба смерть.

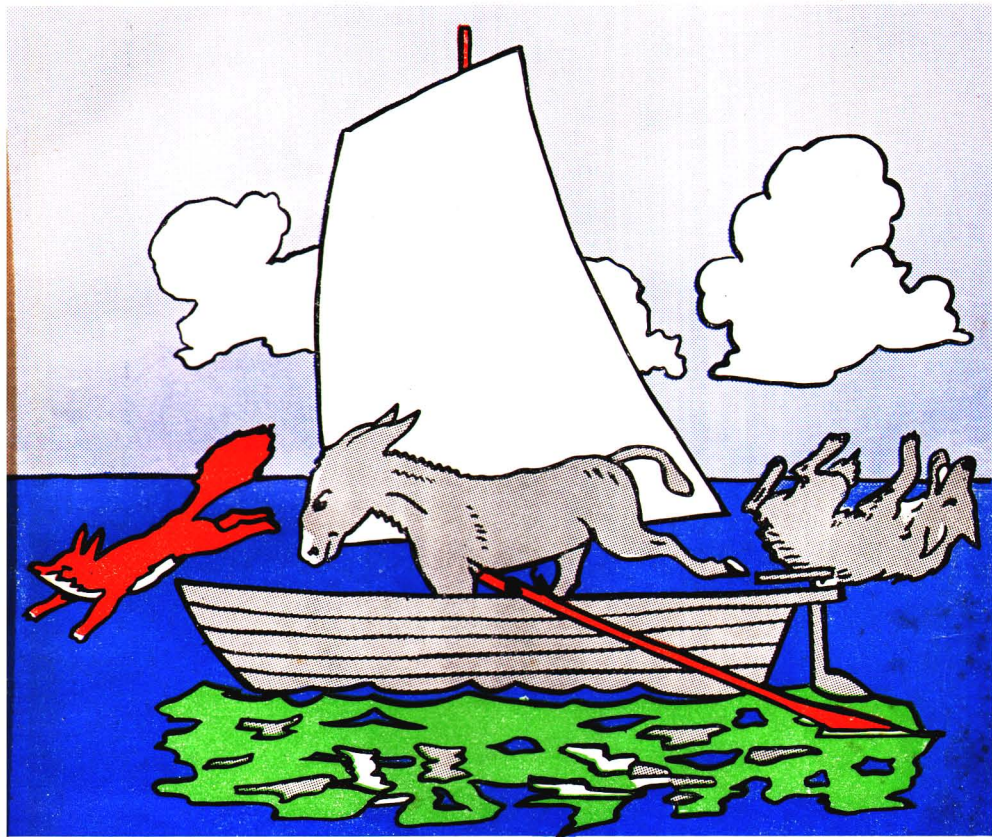
Поміркував Осел, куди річ іде, та й каже:

— Га, коли смерть, то смерть. Нехай хоч своєю смертю спокутую свій гріх. Та одного мені тільки жаль. Вибираючися в дорогу, я закопав на полі під каменем великий скарб, то шкода, щоб він так і пропав. Коли б ви, люди Божі, видобули його та роздали на святі церкви, на Служби Божі та на милостиню за мою душу.

— Добре, Ослику-братіку, добре, — мовив Вовк, — зробимо все, що кажеш, тільки розкажи нам, де лежить той скарб, і по чім пізнати його схованку?

— Він лежить недалеко цього місця, де ви мене здибали, а пізнати схованку по камені, що ним заваленанора. На тім камені видовбаний такий самісінький знак, як ось тут у мене на лівому копиті. Придивися йому добре, то зараз пізнаєш.

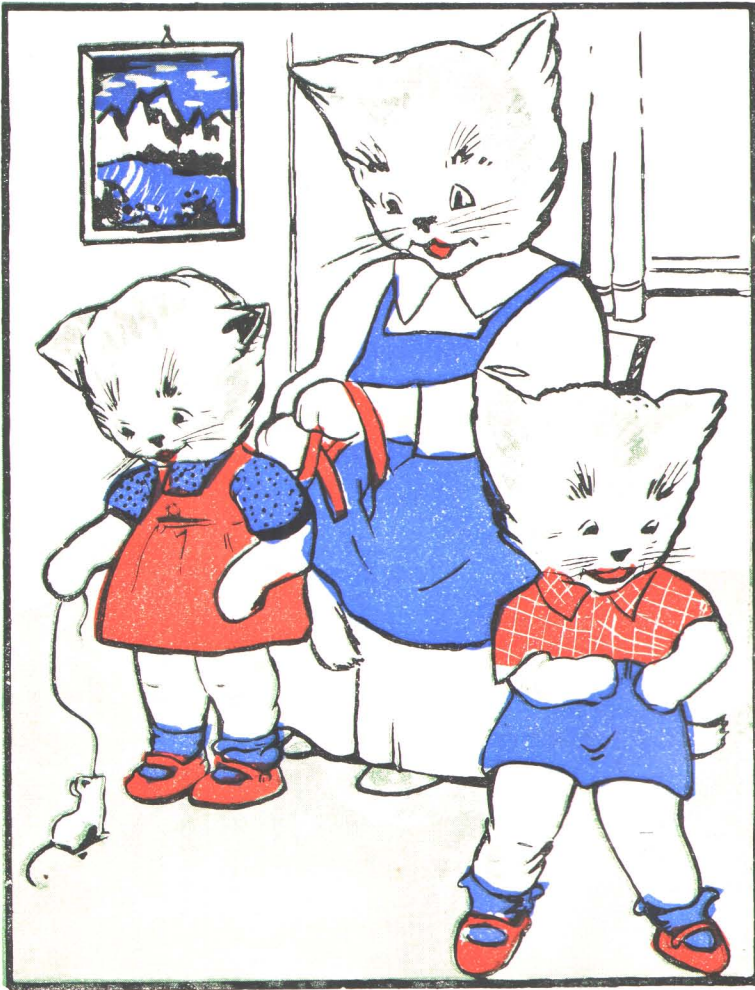
Підняв Осел ліву задню ногу, а Вовк нахилився, щоб поглянути, що там за знак на копиті. Та в тій хвилині Осел як не замахне ногою, як удари́ Вовка копитом у зуби, аж ^{тб} Вовк перекинувся і стрімголов бабахнув у море. Там ще не встиг отямитися, а вже було по нім.

А Лисичка бачачи, що сталося з Вовком, з великого переляку аж підскочила, та так нещасливо, що й сама впала в море і втопилася. А Осел плив, плив, поки не доплив щасливо до берега.

На добраніч!

Любенькі діти! Роздягайтесь!
Готовтись спать! Вже час прийшов!

Пошле Бог завтра день щасливий,
Я розкажу вам казку знов.

